

Arrest

nr. 102 316 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 jauza 1359 (27 mei 1980 volgens de westerse kalender). U bent een soennitische Pashtoun geboren in Kabul. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar de wijk Qasaba van de stad Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar. U liep zes jaar school. U bent gehuwd en hebt drie kinderen. Daarna volgde u gedurende één jaar een opleiding tot timmerman/schrijnwerker bij de organisatie “Said Jamaluddin Afghan”. Na deze cursus werkte u vier jaar als hulp bij een persoon aan diverse bouwprojecten. Toen de taliban aan de macht kwamen waren er geen projecten meer. U begon daarom een voedingswinkel in Qasaba, Jalalabad. U deed dit vier jaar en begon daarna terug met houtbewerking. U had een winkel in de wijk

Daramsal van de stad Jalalabad gedurende anderhalf tot twee jaar. In Jalalabad was er echter onvoldoende werk. Om die reden ging u in de stad Kabul werken in 1383 (20 maart 2004 – 19 maart 2005). Dat deed u drie jaar. U werkte tijdens de week in Kabul en in het weekend ging u naar uw familie in Jalalabad. In Kabul werkte u eerst voor privépersonen en later voor ngo's zoals "Israr Construction Company" (ICC) en "Aziz Zakhilwal Construction Company" (AZCC). In dienst van deze bedrijven zou u onder meer in het ministerie van [D]efensie aan een project gewerkt hebben en ook in een opleidingscentrum voor soldaten. De contracten voor deze projecten werden via ISAF of de Amerikanen verkregen. Drie maanden voor uw vertrek werd u door een privénummer opgebeld. Aan de telefoon werd gezegd dat u omwille van uw werk op plaatsen kwam waar ook de regering aanwezig was. Er werd u gevraagd om met "hen" meer te werken. U nam dit telefoontje echter niet serieus en dacht dat er een vriend een grap uithaalde. Om de week werd u zo opgebeld. U was op dat moment bezig met een project voor het bedrijf AZCC. Op een dag, twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, kwam u naar huis in Jalalabad. U sprak af met vrienden. Die avond kwamen de taliban naar uw huis op zoek naar u. Uw broer belde u daarover op en vroeg u niet naar huis te komen. Toen pas besepte u dat de mensen die u opbelden taliban waren en het serieus meenden. Na dit bezoek van de taliban was het voor u niet langer veilig. U bleef die avond bij uw vrienden en ging 's morgens naar huis. Enkele uren later ging u naar Kabul. U verbleef daar één nacht bij uw oom. Een vriend van uw oom stuurde u het land uit. U verklaart dat de taliban op het moment van hun bezoek aan uw huis ook een dreigbrief achterlieten. U werd hiervan echter pas op de hoogte gesteld nadat u contact met uw broer opnam onderweg naar België. U verliet Afghanistan in jaddi 1386 (22 december 2007- 21 januari 2008). Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland waar uw vingerafdrukken genomen werden op 8 februari 2008. Vervolgens reisde u verder naar België waar u na een reis van twee tot tweeënhalve maand aankwam op 24 maart 2008 en er de volgende dag asiel aanvraag. Aanvankelijk werd in het kader van de Dublinakkoorden besloten dat Griekenland verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag, waarna uw dossier uiteindelijk werd overgedragen aan België. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw eigen taskara (Afghaanse identiteitskaart), die van uw vader, kinderen en vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen voor. In verband met uw werkzaamheden legt u zes foto's voor, een badge van het bedrijf AZCC, een arbeidsovereenkomst, een attest van tewerkstelling van AZCC en een certificaat van ICC voor, plus een dreigbrief van de taliban, inclusief de enveloppen waarin alles werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt. Vooreerst hebt u onvoldoende aannemelijk kunnen maken dat u gedurende ongeveer de laatste drie jaar vóór uw vertrek werkzaam was bij de bouwbedrijven ICC en AZCC als timmerman (CGVS, p. 7-8). Dit is nochtans een essentieel onderdeel van uw vluchtrelaas. Uw werkzaamheden voor ICC en AZCC en de problemen met de taliban, die daaruit voortvloeiden, liggen immers mee aan de basis van uw eigen vrees voor vervolging. Zo verklaart u voornamelijk voor ICC gewerkt te hebben en zouden zij ook u[w] eerste werkgever geweest zijn (CGVS, p. 8). Dit is echter tegenstrijdig met de inhoud van de door u voorgelegde certificaten. Daaruit blijkt immers dat u bij AZCC in dienst was van 2005-2006 en bij ICC in dienst was van 1 mei 2007 tot 1 november 2007. Volgens deze certificaten zou u dus eerst voor AZCC gewerkt hebben en er bovendien ook langer gewerkt hebben dan voor ICC. Vervolgens verklaarde u dat toen u uw problemen met de taliban kende, bezig te zijn met een project voor AZCC (CGVS, p. 19). Ook deze verklaring is tegenstrijdig met de inhoud van uw documenten. Immers, de problemen met de taliban begonnen volgens u drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 16). [Aang]ezien u Afghanistan verliet in de maand jaddi 1386 (22 december 2007 – 21 januari 2008) wil dit dus zeggen dat u volgens uw certificaten op het moment van uw problemen tewerkgesteld was bij ICC en niet bij AZCC zoals u beweert (CGVS, p. 6). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werkzaamheden voor deze bouwbedrijven, maar doen ook de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban op de helling staan. Er mag immers verwacht worden dat u correct zou kunnen situeren wanneer u voor welk bedrijf tewerkgesteld was. Verder dient ook te worden opgemerkt dat uw periode van tewerkstelling voor AZCC weergegeven in het attest van tewerkstelling van AZCC niet overeenkomt met uw periode van tewerkstelling weergegeven op uw badge van AZCC. Op uw badge staat immers te lezen dat deze geldig is van 4 mei 2006 tot 4 mei 2007 en dit terwijl op uw attest als tewerkstellingsperiode 2005-2006 staat te lezen. [Aang]ezien uw attest pas in mei 2007 werd uitgereikt, zou men toch verwachten dat het attest dan ook zou vermelden dat u tot 2007 bij AZCC in dienst was, als dit werkelijk het geval was. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw documenten en dus ook de geloofwaardigheid van uw beweerde werkzaamheden. Tevens is het ook merkwaardig dat dit attest pas in 2007 door AZCC zou uitgereikt zijn en niet onmiddellijk na uw

tewerkstelling in 2006. Daarnaast is het ook bevreemdend dat u er niet in slaagt het correcte adres van de kantoren van ICC en AZCC in Kabul weer te geven. U verklaart dat de ene in Karte Naw ligt en de andere bij Asmahe Waat (wat rotonde betekent), ligt. De naam daarvan bent u vergeten en zeker weet u het ook niet (CGVS, p. 9). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis geeft u aan dat u er niet vaak geweest bent (CGVS, p. 9). Dit is echter geen afdoende verklaring. Immers, u hebt ongeveer drie jaar in Kabul gewerkt en er verbleven. Er mag dan ook van u verwacht worden dat u precies kan aangeven waar de kantoren van uw werkgevers gelegen zijn. Bovendien staat hun precieze adres op uw certificaten te lezen. Ook is het bevreemdend dat u verklaart voor ngo's gewerkt te hebben, waarmee u ICC en AZCC bedoelt, terwijl eigenlijk uit uw verklaringen blijkt dat het constructiebedrijven zijn, die samen zouden werken met de overheid en ISAF en dus helemaal geen ngo's zijn (CGVS, p. 8-10). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden. Tot slot moet ook nog worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat van beide bedrijven waarvoor u zou gewerkt hebben geen enkel spoor terug te vinden is in objectieve informatie. Zowel de e[-]mailadressen, de telefoonnummers, de namen van de ingenieurs als de bedrijfsnamen werden niet teruggevonden in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Gezien uw verklaring dat deze bedrijven met ISAF zouden samengewerkt hebben is dit eerder bevreemdend te noemen (CGVS, p. 10). Andere bedrijven onder de afkorting AZCC zijn wel terug te vinden. De objectieve informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Aangezien uw beweringen omtrent uw werkzaamheden ongeloofwaardig zijn, staat de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban omwille van die werkzaamheden op de helling. Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met de taliban kunnen echter evenmin overtuigen. Zo verklaart u dat u drie maanden voor u[w] vertrek voor het eerst werd opgebeld met de vraag tot samenwerking. Dit gebeurde daarna om de week (CGVS, p. 16). Toch beweert u dat u pas op het moment dat uw huis werd aangevallen door de taliban, twee dagen voor uw vertrek, er achter kwam dat het de taliban waren die achter deze telefoongesprekken zaten (CGVS, p. 17). Dat de taliban u drie maanden lang wekelijks zouden opbellen zonder ooit op enig moment kenbaar te maken tot welke groepering zij behoorden, zoals u stelt, is niet geloofwaardig. Pas als u akkoord zou gaan zou u hen leren kennen, zo beweert u (CGVS, p. 17). Er zijn echter in die maanden nooit afspraken gemaakt om elkaar te ontmoeten, wat er op duidt dat u niet akkoord ging om samen te werken (CGVS, p. 17). Om die reden is het dan ook opmerkelijk dat de taliban niet na een tijd aan de telefoon zouden kenbaar gemaakt hebben dat het de taliban waren die u opbelden. Al was het maar om u bang te maken en aan te geven dat het geen grap was, wat u eerst dacht, en u op die manier tot een samenwerking te dwingen (CGVS, p. 16). [Aang]ezien u niet direct akkoord ging tot een samenwerking is het ook opmerkelijk dat zij drie maanden zouden wachten tot het gebruiken van een harder drukkingsmiddel, zoals bij u langskomen, wat de taliban uiteindelijk deden twee dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 16-17). Een precieze verklaring waarom de taliban drie maanden daarmee wachtten, kan u zelf ook niet geven. U vermoedt dat ze hun moment afwachtten en pas kwamen nadat de parkeerwachter uit de buurt gestopt was met zijn werk (CGVS, p. 18). Het is echter niet geloofwaardig te noemen dat de taliban zich zou[den] bedreigd voelen door een ongewapende parkeerwachter uit de buurt (CGVS, p. 18). Daarnaast verklaart u dat de taliban op het moment dat zij bij u thuis langskwamen ook een brief voor u achterlieten. U zou echter pas van deze brief door uw broer op de hoogte gesteld zijn na uw aankomst in België (CGVS, p. 14, 20). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw broer u niet toen u nog in Afghanistan was van deze brief op de hoogte zou gesteld hebben. U verklaart dat als je in problemen zit je daaraan niet denkt en probeert je leven te redden (CGVS, p. 20). Echter, uw broer heeft mogelijkheden genoeg gehad om u over deze brief te informeren toen u nog in Afghanistan was. U verklaart immers dat jullie de ochtend na de komst van de taliban naar uw thuis telefonisch contact hadden en u nog even terug naar huis bent geweest (CGVS, p. 17-18). Gezien het belang van deze brief van de taliban voor het inschatten van uw vrees en de nood om al dan niet het land te verlaten, is het dan ook niet geloofwaardig dat uw broer zou hebben nagelaten melding te maken van deze brief toen u even terug thuis kwam. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De door u aangevoerde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet om te buigen. Uw taskara dient hoogstens als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Verder kunnen de taskara's van uw vader, vrouw, kinderen en de geboorteaktes van uw kinderen hoogstens een bewijs vormen van hun identiteit en nationaliteit. Ook deze worden hier niet betwist. Daarnaast kan de dreigbrief van de taliban enkel uw relaas ondersteunen in het licht van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. Vervolgens zijn de documenten in verband met uw werkzaamheden ook niet overtuigend gebleken. De door u voorgelegde arbeidsovereenkomst van ACZZ is een gewone fotokopie en niet gedateerd. Van fotokopie[ën] die gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren zijn is de objectieve bewijswaarde gering. Verder

is deze brief in het algemeen aan het bedrijf gericht en toont deze dus geenszins aan dat u aan het vermelde project meegewerkt zou hebben, dit terwijl u verklaart dat het om een attest van de regering zou gaan, waarin zij zouden verklaren dat ze tevreden zijn over uw werk (CGVS, p. 15). Uw naam wordt in dit document nergens vermeld. Om die reden kan aan dit document dan ook maar weinig bewijswaarde gehecht worden. Omtrent het voorgelegde werkervaringscertificaat van ICC moet worden opgemerkt dat deze van slechte kwaliteit is en eerder een scan lijkt dan een origineel. Tot slot kan aan de door u voorgelegde foto's, waarvan u beweert dat ze in Jal Bushaz tijdens uw werk getrokken zijn, weinig bewijswaarde gehecht worden. Immers, uit de foto's kan onmogelijk afgeleid worden waar en wanneer deze gefotografeerd zijn. Ook is uit de foto's niet duidelijk op te maken met welk project en voor welk bedrijf u toen actief was. Zelf weet u verder ook niet meer wanneer ze gefotografeerd zijn (CGVS, p. 15). De andere door u voorgelegde documenten in verband met uw werkzaamheden werden hierboven al besproken. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan worden vermeld dat in uw geval, gezien uw afkomst, de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, dient beoordeeld te worden. Hierover kan het volgende gezegd worden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang [van] het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt om hem te horen over de tegenstrijdigheden, over zijn tewerkstelling voor de twee bedrijven, over de projecten waarvoor hij heeft gewerkt, over hoe vaak hij naar de kantoren is geweest en over hoe hij er naartoe ging. Verzoeker stelt ook dat de commissaris-generaal contact zou moeten opnemen met de twee bedrijven om na te gaan of ze bestaan.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift twee e-mails toe, waarin de directeurs van ICC en AZCC bevestigen dat verzoeker voor hen heeft gewerkt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

De vaststelling dat de commissaris-generaal bepaalde tegenstrijdigheden tijdens het gehoor niet aan verzoeker heeft voorgelegd, betekent niet dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op deze tegenstrijdigheden kan baseren en ook niet dat hij verzoeker opnieuw moet horen. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt het volgende gesteld: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd”*.

De vaststelling dat de commissaris-generaal bepaalde tegenstrijdigheden tijdens het gehoor niet aan verzoeker heeft voorgelegd, betekent ook niet dat de commissaris-generaal zijn beslissing onzorgvuldig heeft genomen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij voor de bouwbedrijven ICC en AZCC heeft gewerkt. Verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling zijn immers tegenstrijdig aan de documenten die hij heeft voorgelegd. Tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij het meest voor ICC heeft gewerkt en ook dat hij eerst voor hen werkte (gehoorverslag, 8). Uit de documenten die verzoeker voorlegde, blijkt echter dat hij in 2005 en 2006 voor AZCC zou hebben gewerkt en van 1 mei 2007 tot 1 november 2007 bij ICC. In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker dan

weer dat hij van 2005 tot 2006 voor AZCC heeft gewerkt, tot mei 2007 voor ICC en na mei 2007 opnieuw voor AZCC. Deze verklaringen komen niet overeen met zijn eerdere verklaringen en evenmin met de documenten die hij voorlegde. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen kan afleggen over zijn tewerkstelling, zeker als die tewerkstelling de reden is waarom hij internationale bescherming vraagt. De e-mails die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Bovendien zijn de e-mails afkomstig van yahoo-accounts, die door iedereen kunnen worden aangemaakt, zodat er geen enkele zekerheid bestaat over de identiteit van de afzenders.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde problemen met de taliban. Bovendien heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker drie maanden lang wekelijks zouden opbellen zonder ooit op enig moment kenbaar te maken tot welke groepering zij behoorden, dat het opmerkelijk is dat zij drie maanden zouden wachten vooraleer een harder drukkingsmiddel te gebruiken en dat het weinig geloofwaardig is dat zijn broer hem niet op de hoogte zou hebben gesteld van de brief van de taliban toen verzoeker nog in Afghanistan was. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift.

De drie bijkomende stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het betreffen immers fotokopieën waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is. De stad heeft af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Uit de informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er op dit ogenblik voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet in zijn verzoekschrift.

2.2.5. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER